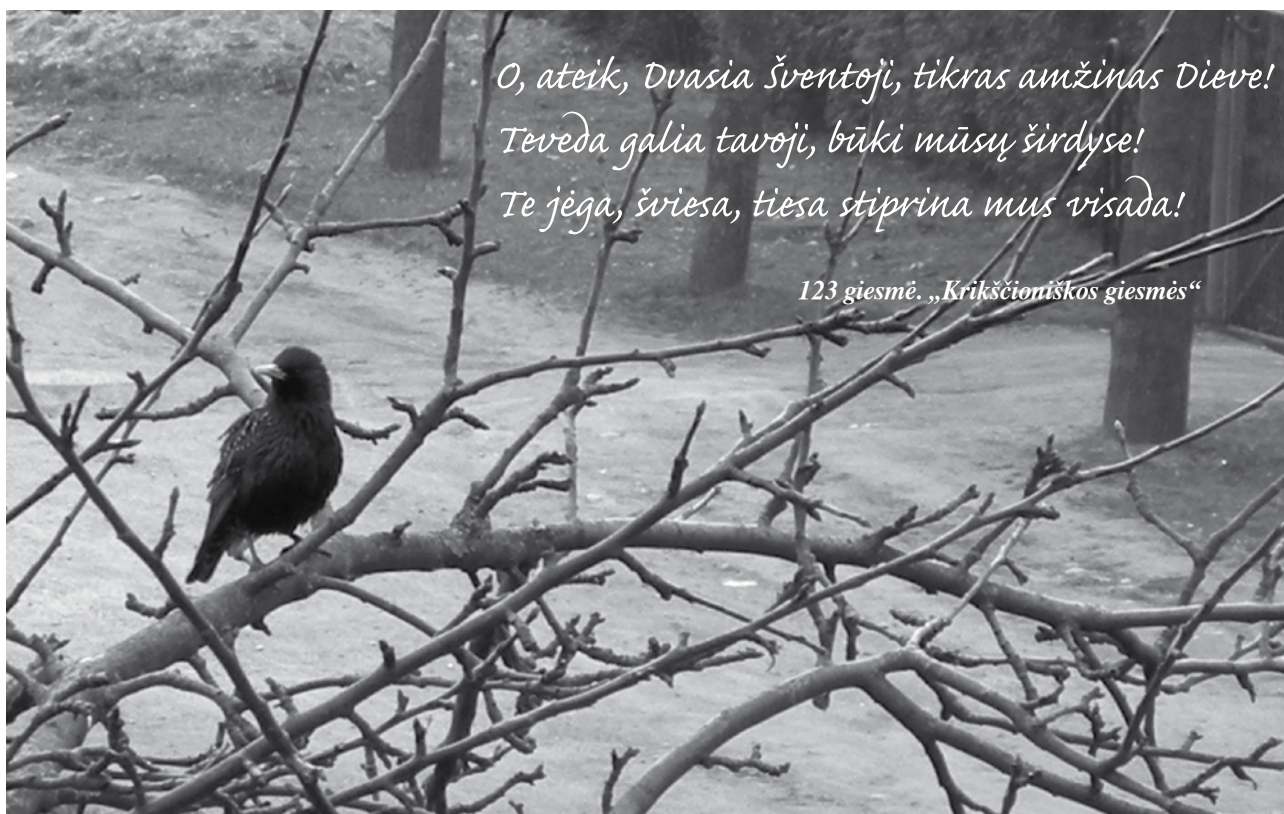

Kas laikosi Jo žodžių, tame iš tiesų Dievo meilė tobula tapo /1Jon 2,5/

2008 m. gegužė Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 3 (83)**
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

*O, ateik, Dvasia Šventoji, tikras amžinas Dieve!
Teveda galia tavoji, būki mūsų širdyse!
Te jėga, šviesa, tiesa stiprina mus visada!*

123 giesmė. „Krikščioniškos giesmės“

Dievas duoda mums savo Dvasios galybės

Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių. /Apaštalu darbai 1,8/

Šventoji Dvasia buvo visada. Ji buvo sukurta ne Sekminių dieną, bet nusileido iš Dangaus tam, kad būtų su mumis.

Mokiniais buvo duota žinia pasilikti Jeruzalėje tol, kol jie bus „apgauti jėga iš aukštybių“ (Lk 24,49). Tai įvyko Sekminių dieną. „Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas.

Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo... Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2,2-4). Šventoji Dvasia nusileido ant žemės visiems laikams.

Dabar jie galėjo gyventi Dva-

sios galybe. Petras, kuris dar visai neseniai išsigynė Jėzaus, dabar galėjo pamokslauti apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Ir Viešpats jį naudojo! Trys tūkstančiai žmonių atsivertė ir buvo išgelbėti per vieną pamokslą! Taip veikė Dvasios galybė.

Dabar yra daug silpnų ir nedrąsių krikščionių. Kodėl? Tai dėl Šventosios Dvasios trūkumo. Mes nepriimame Šventosios Dvasios galybės, kurios Dievas nori mums duoti.

„Jo meilė begalinė, Jo malonei nėra ribų, Jo galios žmonės negali su-

prasti, tačiau iš savo lobių gausių Jis semia ir duoda mums nuolat“.

Dievas noriai duoda mums savo Dvasios galybės mūsų tarnavimui Jam. Tačiau Jis nenori eikvoti savo galybės egoistiškam gyvenimui. Bet kai tik pašvenčiame savo gyvenimą tam, kad liudytume Jėzų, Jis duoda mums savo galybės. Tada Šventosios Dvasios galybe galime skelbti Evangeliją pasauliui.

Herbertas Neimanas
DIEVO RANKOSE
Kasdieniai skaitymai metams

Prisimintas kunigas Mykolas Frankas

Balandžio 6 d., sekmadienį, net keturios reformatų bažnyčios Lietuvoje (Biržų, Papilio, ir dvi Vilniaus) minėjo prieš 40 metų Amžinybėn išėjusį kunigą Mykolą Franką.

Biržiečiai, gražiai sutvarkę Frankų šeimos kapavietę senosiose kapinėse prie ežero, padėję gėlių ant Kunigo kapo, bažnyčioje per pamaldas dėkojo Viešpačiui už suteiktą malonę pažinti iškilųjį Ganytoją. Po to susirinkę parapijos namuose, dalyvaujant vaikaičiui Aurimui Frankui, dalinosi prisiminimais apie Žmogų, nešusį gerumą ir santarvę į visų Lietuvos reformatų, ir ne tik, šeimas, mokiusį niekada niekam blogo nedaryti, neatsakyti piktu, jei ant tavęs barasi ar pyksta, reaguoti ramiai, šaltai – neatsiliepti, jokiū būdu nekonfliktuoti. Po pamaldų kun. M. Frankas stebindavo parapijiečius dėmesingumu, šiltu bendravimu. Ne formaliai paduodavo ranką, o atsisveikindamas su parapijiečiais šventoriuje, paklausinėdavo apie gyvenimą, vaikus, paguosdavo, patardavo. Po karo Biržų krašte nebuvo autobusų, Kunigas tik vėliau įsigijo motociklą (jam padovanojo draugas Danielius iš Norilsko, ištremtas – taip ten ir pasilikęs), tad ligonius lankydavo su arkliuku, kurį vadeliodavo kuris nors parapijietis. Ir tokiu transportu pasiekdavo ne tik

Biržų rajone gyvenančius reformatus, bet aplankydavo ir Švobiškio, Salamiesčio ar net Panevėžio parapijiečius. Kartu su žmona Birute išaugino savo keturis vaikus, ir dar buvo priglaudę ir į gyvenimą išleido tris rusų tautybės pasimetusius per karą vaikelius. Diagnozavus kun. M. Frankui nepagydomą ligą, iki paskutinių dienų neapleido savo parapijiečių – nebegalėdamas įlipti į sakyklą, laikė pamaldas ir sakė pamokslus nuo Dievo stalo. Vos paeidamas, suteikdavo paskutinį patarnavimą mirusiems, palydėda-

mas į kapus. Buvo tvirtas Tikėjime iki galo, išėjo Amžinybėn ramiai, pastiprintas savo mokslo draugo liuteronų kunigo Jono Kalvano.

Vilniečiai prisiminimais apie Kunigą dalinosi šeštadienį, balandžio 5 d., per Maldos popietę, į kurią, nežiūrint garbaus amžiaus, sveikatos problemų, susirinko didelis būrys Jį pažinojusių. Kun. Mykolas Frankas iš pradžių mokėsi įsteigtame prie Kauno Vyt. Didžiojo universiteto Evangelikų teologijos fakultete, jį uždarius – Prahos Karlo universitete. 1939 m. baigė teologijos mokslus ir birželio mėn. per Sinodą buvo ordinuotas diakonu, o rugsėjo mėn. – kunigu ir paskirtas į Papilį superintendente kun. Jono Šepečio žinion. Nuo 1941 metų liko vienas iš keturių nepasitraukusių iš Lietuvos kunigų ir iki mirties aptarnavo Papilio, Švobiškio, Salamiesčio parapijas. Pakviestas, važiuodavo motociklu sutuokti, krikštyti, laidoti reformatų į atokiausius Lietuvos kampelius. Jei atsirasdavo grupelė norinčių – laikydavo pamaldas Vilniuje, Kaune, Kėdainiuose. Daug šiltų žodžių, įdomių nutykimų papasakojo gydytojas Leonas Didžiulis, buvusios kun. M. Franko konfirmantės Donata Indriūnaitė, Irena Paskienė, giminaite Jūratė Jašinskaitė Margevičienė, bendramokslio vyskupo Jono Kalvano senj. duktė Irena. Nuostabius žodžius apie Tėvą išsakė dukra Erna, atėjusi į popietę su jaunesniuoju sūnum, Kunigo vaikaičiu Matu. Jai Tėvas davė pirmas ekumenizmo pamokas. Ne tas formalias, kuriomis dabar mes giriamės, o tikras, gyvenimiškas, kad ekumenizmas prasideda nuo pagarbos kitaip mąstančiam, kitą tikėjimą išpažįstančiam, bet šalia esančiam kitos konfesijos, tautybės žmogui. Visi esame Dievo vaikai, tad svarbiausia yra neišduoti Viešpaties, nenusižengti Jo Įstatymams,

Maldos popietėje. Iš kairės: Povilas Jašinskas, Matas Zubriakovas, Erna Frankaitė, Laima Sklenytė, už jų Irena Kalvanaitė

visada ir visur vykdyti Jo valią.

„Esame tarnai, bet ne pasaulio tarnai, kad apleidę tarnystę Bažnyčioje, vaikytumėmės garbės, skambaus vardo, padėties visuomenėje, arba, kas dar blogiau, už pagrimo žodį, už rankos paspaudimą, už geresnį kąsnį, suteptume švartų praeitį, numarintume savyje sąžinę, išduotume Viešpatį, pamintume Jo Įstatymą,“ – sakė kun. M. Frankas savo pamoksle 1958-aisiais metais.

Maldos popietę vedęs diak. Rai-

mondas Stankevičius turėjo progos ne tik išgirsti vilniečių reformatų nuoširdžius, šiltus prisiminimo žodžius apie kun. M. Franką, bet ir susipažinti su tais parapijiečiais, kurie dėl vienokių ar kitokių priežasčių „neužklysta“ į pamaldas, laikomas Vilniaus liuteronų bažnyčioje.

Susitikime skambėjo kun. M. Franko mėgtos giesmės, o posmus, kuriems gaidą pritaikė vargonininkė Irena Kalvanaitė, kaip manoma, parašė pats Kunigas:

*Kursai mirtim pasauliui išganymą pelnei,
Žmonijos Užtarėju tikru pasidarei.
Kurs priešą nugalėjai, mums Dangų atdarei:
Dėkingi Aleliuja Tau giedame linksmi.*

*Surink pulkus Bažnyčion Tu iš visų tautų,
Kad būtų Vakarienėj namai pilni svečių!
Atverk vartus aukštuosius!
Įleisk savas tautas!
Kur dar diena neušo,
uždek ugnies liepsnas!*

D. Gudliauskienė

Gegužės 4 d.,
sekmadienį,
švenčiame

MOTINOS DIENA

Pailsėkit, Mamos

*Tai sidabru apkrito galvos,
tai kvepia drobių skrynios,
tai laukuose upeliai alma,
pavasariu pakvipe.*

*Jau mūsų dienos neberamios
palydi paukščių skrydį.
Kas dieną jau šviesėja mamos,
ir lyg seklyčios žydi.*

*Pakvieskit, brangiosios, į klėtis,
atneškit riekę duonos.
Prisėskit, mamos, pailsėkit –
vargdienės ir madonos.*

Petras Zablockas

Muzikologui Vaclovui Juodpusiui - 70

Vilniaus ev. reformatų bažnyčios narys muzikologas Vaclovas Juodpusis kovo 28 d. šventė 70 metų jubiliejų.

*Vaclovas Juodpusis
(pirmas iš kairės)
po Virginijos
Balčiauskaitės
Daugirdienės
jubiliejinio vakaro
St. Vainiūno namuose*

Vaclovas Juodpusis gimė 1938 m. kovo 28 d. Kapėnų kaime, Vieکشnių vlsč. 1953 m. baigęs devynias klases, įstojo į Klaipėdos muzikos mokyklą, obojaus klasę, griežė mokyklos ir Klaipėdos liaudies operos orkestruose, kaip solistas koncertavo po Lietuvą. Klaipėdos muzikos mokyklos rekomenduotas, įstojo į Lietuvos valstybinę konservatoriją, prof. Klemenso

Griauzdės muzikos teorijos klasę ir įgijo muzikologo kvalifikaciją bei buvo paskirtas Lietuvių kalbos ir literatūros instituto fonogramų kabineto vedėju. Vėliau dirbo saviraščio „Kalba Vilnius“ muzikos redaktoriumi, redagavo muzikos leidinį „Muzikos barai“.

1993 m. už muzikologinius darbus apdovanotas Vlodo Jakubėno premija, 1998 m. Lietuvos Respu-

blikos Prezidentas V. Adamkus už nuopelnus Lietuvai Juodpusį apdovanojo LDK Gedimino ordino 1-jo laipsnio medaliu.

Po žmonos reformatės Andos Ledos Dagtės Juodpusienės mirties 1994 metais, panoro įsijungti į reformatų veiklą, 1995 metais buvo konfirmuotas, tapo aktyviu Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros draugijos nariu.

Nuo 1998 metų muzikologas Vaclovas Juodpusis yra Lietuvos muzikų rėmimo fondo išlaikomų kompozitoriaus Stasio Vainiūno namų direktorius, dažnai Jį mato vedantį įvairių menininkų kūrybos vakarus. Lietuvos muzikų rėmimo fondui talkina rengiant „Sugrįžimų“ festivalius. Jo dėka Vilniaus reformatų choras „Giesmė“ buvo įtrauktas į 2005 metų III tarptautinio menų festivalio „Druskininkų vasara su M.K. Čiurlioniu“ renginius ir koncertavo Druskininkų bažnyčioje ir muziejaus terasoje.

„V.r.ž.“ inf.

Kovotojas už Nepriklausomybę

SIMONAS KONARSKIS

Simonas Konarskis gimė lygiai prieš 200 metų – kovo 17 d. (kovo 5 d. senu stiliumi) reformatų šeimoje Seirijų parapijos Dapkiškių dvare, netoli Simno. Seirijų reformatų bažnyčios kunigas pakrikštijo karininko Jurgio Simono Konarskio sūnų net keturiais vardais: Simonas, Konstantinas, Juzefas, Ignacas. Simonas lankė pradžios mokyklą Simne, po to įstojo į Lomžos karo mokyklą – ruošėsi karininko karjerai kaip jo tėvas bei senelis.

1825 metais jis pradėjo karinę tarnybą – tapo Lenkijos karalystės I šaulių pėstininkų pulko savanoriu. Po dviejų metų jau buvo puskarininkis.

1830 metais lapkričio 29 d. Lenkijoje prasidėjus sukilimui, jo pulkas, kaip ir visa karalystės kariuomenė, perėjo į sukilėlių pusę. 1831 metais sukilimas persimetė į Lietuvą. S. Konarskis su generolo Chlapovskio korpusu persikėlė per Nemuną padėti vietos sukilėliams.

Dalyvavo Panerių kautynėse prie Vilniaus, kurias po atkaklių mūšių sukilėliai pralaimėjo ir pasitraukė į Lietuvos gilumą. Gavęs kapitono laipsnį ir teisę vadovauti batalionui, S. Konarskis dalyvavo kautynėse prie Panevėžio ir Šiaulių, buvo apdovanotas kryžiumi už narsą.

Nuslopinus sukilimą, emigravo į Prancūziją, dalyvavo italų, lenkų tautinio išsivadavimo sąjūdžiuose, propagavo visų Europos tautų kovotojų už laisvę solidarumo idėjas, ragino kovoti dėl pilietinių teisių. Su Janu Činskiu leido dvisavaitinį laikraštį „Polnoc“ („Šiaurė“).

Jam buvo artimos Adomo Mickevičiaus idėjos apie visų žmonių lygybę ir priešinimąsi despotams ne tik per sukilimus, bet ir kasdieninėje veikloje. S. Konarskis deklaravo teisę įgyti išsilavinimą, spausdinti knygas, laisvai užsiimti

prekyba ir pramone. Pritarė, kad balsavimo teisė turi būti suteikta visiems piliečiams, o ne tik bajorams. Vilniaus universiteto profesoriaus J. Lelevelio paragintas, kaip emisaras ryžosi grįžti į Tėvynę. Emisarai steigdavo tarp vietos gyventojų demokratinius būrelius, bet patys į šamokslus nesiveldavo.

1835 m. gruodžio mėn. S. Konarskis slapta perėjo Rusijos sieną, užmezgė ryšius su Vilniaus, Tartu slaptomis organizacijomis, Kijevo universiteto studentais, revoliucingai nusiteikusiaisiais rusų karininkais.

Jis buvo spalvinga asmenybė – gerai grojo fleita (emigracijoje uždarbiavo duodamas muzikos pamokas), dainavo, šoko, rašė eiles, buvo gražios išvaizdos, turėjo oratoriaus gabumą. Tuo Jis patraukdavo jaunos žmones. Caro valdžia, įnirtingai ieškodama S. Konarskio, kaip vieną iš atpažinimo žymių minėjo grojimą fleita.

S. Konarskio ugninga dvasia, visiškas savęs išsižadėjimas daugeliui darė stiprų įspūdį, kai kuriems turėjo net diktatoriškos galios.

S. Konarskis Vilniuje lankėsi ne kartą: susipažino su pirmosios Vilniaus miesto istorijos būsimuoju autoriumi Mykolu Balinskiu, Medicinos chirurgijos akademijos (uždarius universitetą buvo paliktas tik Medicinos fakultetas) studentu Pranciškumi Savičiumi, nusipirko

iš vietos pirklio N. Rozentalio šriftą ir ruošėsi steigti spaustuve atokiame Gudijos vienkiemyje Košaruose. Pajutęs, kad yra sekamas, paspruko neįprastu būdu: buvo medikų studentų paguldytas į akademijos klinikas ir karste išvežtas iš miesto. Bet 1838 m. birželio 8 d. netoli Rūkainių, prie Rūkainės upelio stovėjusioje Ašmenos trakto Kryžkelio pašto stotyje žandarų buvo atpažintas ir suimtas. Nes visose pašto stotyse, miesto priegose žandarai turėjo S. Konarskio veido litografuotus atvaizdus su aprašymu.

Jis buvo atvežtas į Vilniaus bazilijonų vienuolyną ir uždarytas antrame aukšte patalpoje, kurioje prieš 15 metų kalėjo Adomas Mickevičius. Prasidėjo tardymai, kankinimai. Jis visą laiką buvo sukaustytas grandinėmis: kairioji ranka su dešine koja. Mušė lazdomis, ant supjaustytos odos pylė spirita su laku, kurį padegdavo, į panages kalė vinis. Buvo siekiama pažeminti, palaužti, priversti išduoti. Bet nieko iš jo neišgavo.

Dar kalėjime S. Konarskis tapo didvyriu. Jo laišakai pateko į laisvę, plito nuorašais per medikus studentus. Jo meilė Emilijai Michalskai iš Podolės tapo legenda.

Nepasisėkus mėginimui suorganizuoti pabėgimą, S. Konarskis buvo sušaudytas 1839 m. vasario 27 d. Vilniuje, Poguliankos priemiestyje (dabar Muitinės g.). Į mirties bausmės įvykdymo vietą Simoną Konarskį lydėjo Vilniaus reformatų bažnyčios kunigas senjoras Lipinskis, kuris prieš tai ilgai su juo kalbėjosi, skaitė atgailos psalmes. Sakoma, kad paskutinę naktį jam buvo ir fleita leista groti. Didžiulės minios vilniečių susirinko į bausmės vietą atsisveikinti su Simonu Konarskiu ne kaip su kaliniu, o kaip su didvyriu. Karininkas, turėjęs vadovauti šiam procesui, neišlaikė, apsimetė

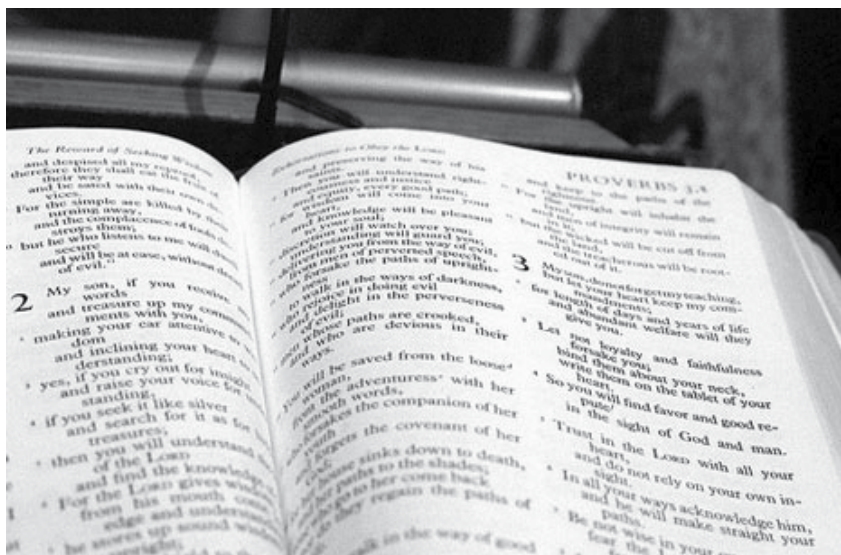
sergąs. S. Konarskiui buvo leista pačiam užsirišti akis. Po 12 šūvių žmonės puolė prie nužudytojo, kaip relikvijas plėšė drabužių skiautes, mirkė jo kraujuje nosines. S. Konarskio kūnas buvo įmestas į ten pat iškastą duobę, o vieta sulyginata su žeme.

S. Konarskio mirtis buvo suvokta kaip jo įpareigojimas tęsti kovą. Buvęs Akademijos studentas M. Lovickis rašė, kad nebuvo niekada toks laimingas, kaip po Konarskio mirties, po tokios nuostabios mirties tokio Žmogaus. Jis daugelio tuometinių žmonių sielas pakėlė aukštyn. M. Lovickis paliko liudijimą, kad S. Konarskio mirties metu būtų atsiradę daug norinčių numirti vietoj Jo ar netgi numirti su Juo.

Po kiek tai laiko Antaninos Sniadeckos pastangomis ir jos pažinčių dėka naktį Simono Konarskio kūnas buvo iškastas ir palaidotas Evangelikų liuteronų ir reformatų kapinėse ant Tauro kalno, visai netoli tos vietos, kur dabar tebestovi buvę Profasjungų rūmai. Tai liudija išlikę dokumentai ir užrašyti žmonių prisiminimai.

S. Konarskio žūties vietoje 1924 m. kovo 2 d. reformatų Bažnyčios Vilniaus Sinodo rūpesčiu buvo pastatytas paminklas, kurio viršūnėje pavaizduotas didelis erelis su plačiai išplėstais galingais sparnais, draskantis nelaimingą auką. Kasmet Vilniaus Sinodai prasadėdavo S. Konarskio sušaudymo vietos aplankymu, prie paminklo buvo dedamos gėlės, kalbamos maldos. Per II pasaulinį karą paminklas neišliko. Dabar toje vietoje stovi tik paprastas paminklinis akmuo su įrašu. Vilniaus reformatų bažnyčios sienoje buvo įmūryta paminklinė lenta: Szymon Konarski (1808–1839).

Parengta pagal „Vilniaus reformatų žinias“ Nr. 2 (4), 1999 vasaris, ir V. Girininkienės straipsnį žurnale „Veidas“ Nr. 11, 2008 kovo 17 „Simonas Konarskis – didvyriškumo simbolis“.

Naujas Šventojo Rašto vertimas Norvegijoje

Norvegijos Biblijos draugija rengia naują Šventojo Rašto vertimą, kurį planuojama baigti iki 2010 m., tačiau jau dabar aišku, kad tekstas visiškai skirsis nuo įprasto Biblijos teksto.

Profesorius Jakobas Ervellas, kuris daugybę metų dirbo stengdamasis atkurti pirminę Bibliją, maksimaliai panašią į originalą, laikraščio „Aftenposten“ puslapiuose pranešė apie kai kuriuos pokyčius. „Pragaras“ bus pakeistas žodžiu „Gehenna“.

„Krikščionybės ikūrėjai kalbėjo apie Gehenną kaip apie konkrečią geografinę sąvoką, vietą, esančią į pietus nuo Jeruzalės, kur senovės judėjai išmesdavo šiukšles ir nusi-kaltėlių kūnus. Tad skaitytojais tegul patys toliau galvoja, ką iš tiesų gali reikšti ši „ugninė Gehenna“. „Siela“ taip pat nebus minima. Senovės judėjams „siela“ reiškė „gyvybę“ arba „žmogų“. „Sielos išgelbėjimo“ nėra, gali būti tik viso žmogaus išgelbėjimas“, – teigia naujo vertimo autorius.

Galiausiai, profesorius J. Ervellas pakeitė pagrindinę Jėzaus Kristaus frazę, kurią jis ištarė per susitikimą su mokiniais: „Mano Tėvo namuose daug buveinių.“ Naujajame Biblijos vertime šis sakinytis skamba taip: „Mano Tėvo namuose yra buveinė kiekvienam“.

NEWSru.com rašo, kad Danijos teologai, kurie debatus apie būtinybę peržvelgti Biblijos aiškinimą pradėjo dėl kaimyninės Norvegijos įtakos, diskutuoja apie būtinybę

radikaliam peržiūrėti tradicinį Biblijos aiškinimą. Vis daugiau Danijos valstybinės liuteronų Bažnyčios atstovų mano, kad pragaro, į kurį po mirties patenka nusidėjėlių sielos kad amžinai kankintųsi, iš viso nėra. O rojus garantuotas visiems žmonėms, nepriklausomai nuo jų žemiškos veiklos.

„Viešpats padovanojo mums amžiną meilę, todėl niekas nepateks į kažkokį pragarą. Ne todėl, kad ten nereikia siųsti piktadarių, o todėl, kad Viešpaties ranka pakels mus iš bet kokio pragaro“, – neseniai pareiškė vyskupas Jaanas Lindhardas, kurio žodžius cituoja Maskvos laikraštis „Novije izvestija“.

Liuteronų bažnyčia dar nesugalvojo vieningos pozicijos, tačiau jau dabar kunigams rekomenduojama per pamokslus atsargiau vartoti pragaro ir jo pagrindinio vadeivos – šėtono sąvokas. „Biblijoje niekur nekalbama apie pragarą kaip apie vietą, kurioje mus kankins amžinai. Mokymas apie pragarą pradėtas plėtoti ankstyvosios krikščionybės laikotarpiu, o suklestėjo amžiaus viduryje,“ – savo tinklalapyje pareiškė kunigas Jakob Holm, tar-naujantis vienoje iš Orhuso miesto, Danija, katedrų.

Parapijos susirinkimo apžvalga

Balandžio 7 dieną Vilniaus mokytojų namuose įvyko Vilniaus evangelikų reformatų parapijos susirinkimas. Aptarti įvairūs einamieji klausimai ir ateities planai. Dalyvavo diakonas Raimondas Stankevičius, tarybos nariai, seniūnai ir parapijiečiai

Susirinkimas prasidėjo maldos žodžiais ir jaunųjų bendruomenės narių koncertu. Kunigas Tomas Šernas dėl ligos negalėjo dalyvauti, todėl diak. Raimondas Stankevičius papasakojo apie Vilniaus bendruomenės sielovadinį darbą, patikino, kad lankys parapijiečius jų namuose, prašė tėvelių, senelių stengtis atvesti vaikučius į visus sekmadieninės mokyklėlės užsiėmimus, nes keičiantis vaikams vadovams būna sunku pasirengti pamokoms.

Parapijos valdybos pirmininkė Renata Bareikienė pasidžiaugė parapijos tarybos darbu, galimybė melstis kiekvieną sekmadienį jaukioje ir šiltoje liuteronų bažnyčioje. Svarbiausiam parapijoje žmogui – jos administratoriui kun. Tomui Šernui puikiai talkina diak. Raimondas Stankevičius. Bendruomenėje yra svarbiausios ir reikalingiausios struktūros: parapijos taryba, sekmadieninė mokyklėlė, pamaldoms groja vargonininkė Irena Kalvanaitė Pavilanskienė, parapijos išdą puikiai tvarko Rita Skeberdienė.

Pasak R. Bareikienės, pagrindinė parapijos problema, tai galimybė laikyti pamaldas savo bažnyčioje. Tai nėra tik Vilniaus parapijos problema. Ji tapo visos Lietuvos ev.reformatų Bažnyčios rūpesčiu, todėl tai būtina spręsti bendrai.

Kita opi problema – neturėjimas parapijos namų. Be jų negalima vystyti parapijinės veiklos, kuri galėtų būti labai plati: nuo Biblijos studijų (evangelizacijos), choro repeticijų, iki senjorų, jaunimo bei moterų veiklos. Per ataskaitinį laikotarpį įvyko trys tarybos posėdžiai, kuriuose buvo sprendžiamos įvairios parapijai aktualios problemos. Tai mažai, bet parapija neturi savų patalpų. O pasikeitus miesto merams galutinai užgeso viltis gauti patalpas iš savivaldy-

bės. Sekmadieninei mokyklėlei nuomojama auditorija Gedimino technikos universitete. Tačiau, tai varganos patalpos: nėra kur pasidėti užsiėmimams reikalingos vaizdinės medžiagos jau nekalbant apie žaidimų reikmenis.

Nors aktyviausi parapijos pamaldų lankytojai – senjorai, tačiau jose daugėja ir jaunimo.

Liūdna, kad vidurinėsios kartos atstovų vis dar mažai sulaukiama kiekvieną sekmadienį.

Susirinkime pasidžiaugta praejusiaisiais, 2007 metais: atšvestas Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodo 450 metų jubiliejus. Biržuose rugsėjo 15-16 dienomis vyko mokslinė konferencija, kur pranešimus skaitė žymiausi Lietuvos mokslininkai ir svečiai iš užsienio. Tai buvo tarptautinis renginys, po kurio Lietuvos ev.reformatų Bažnyčia įgijo platesnį tarptautinį pripažinimą. Vilniuje, Lietuvos mokslų akademijos bibliotekoje, gruodžio 27 d. vyko renginys „Vilniaus evangelikų reformatų Sinodo bibliotekai – 450“. Čia pranešimus skaitė kuratoriai M. Mikalajūnas

ir A. Baublys, atidaryme dalyvavo gen. superint. Rimas Mikalauškas.

Parapija išsilaiko tik iš aukų ir nario mokesčių. Iš parapijiečių suaukotų pinigų mokamas mėnesinis atlyginimas parapijos kunigams, vargonininkei, choro vadovei, diakono buto nuoma ir nuoma liuteronų parapijai už bažnyčios patalpas pamaldoms.

Džiugina darnus seniūnių darbas, kurios pagal sudarytą grafiką paruošia bažnyčią pamaldoms, vykdo prašymus ir įpareigojimus. Jų energijos ir entuziazmo dėka vėl rengiami Maldos pusryčiai, paminėta kun. M. Franko 40-ties metų mirties sukaktis.

Kiekvieną kartą nekantriai laukiama parapijos laikraštis „Vilniaus reformatų žinios“. Nuširdžiai padėkota jo leidėjai Dalijai Gudliauskienei, korektorei Daliai Pronsietytei ir kitiems jo talkininkams.

Nepamiršta liko ir choro veikla. Pasidžiaugta jų nuširdžiu darbu ir noru dalyvauti visose šventėse, pamaldose, Giesmių šventėse.

Pirmoje eilėje jaunieji muzikantai. Iš dešinės: Nacionalinės M.K.Čiurlionio menų mokyklos mokinys Giedrius Nakas, Karoliniškių muzikos mokyklos auklėtinės André ir Simona Česnakaitės.

Choras kviečia parapijiečius kartu vykti į birželio 7 d. Rusnėje vyksiančią evangeliškų Giesmių šventę. Padėkota pasiaukojamai dirbančiai choro vadovei p. Janinai Pamarnackienei.

Šaunu, kad reformatų jaunimo „Radvilos“ draugija rengia projektus, ieško finansavimo ir tuo labai pagyvina visos bendruomenės gyvenimą. Kaskart vis daugiau žmonių vyksta į parapijiečių p. p. Arlauskų sodybą Buikose, kur dalijasi vieni su kitais patirtais išpūdžiais, gieda giesmes, liaudies dainas. Pirmininkė R. Bareikienė dėkojo visiems, kurių dėka parapija gyva – besilankantiems pamaldose ir išlaikantiems ją, kunigui ir diakonui, seniūnėms, išdininkei, kuratoriams, atsiprašė, kad neįvedė bendruomenės į mūsų istorinę bažnyčią. Pirmininkės metinė ataskaita patvirtinta.

Apie finansinę parapijos padėtį pranešė išdininkė p. Rita Skeberdienė. Susirinkimas patvirtino 2007 metų finansinę ataskaitą.

Apie sekmadieninės mokyklėlės veiklą papasakojo jos vadovė Rūta Vaitiekūnienė, paprašydama tėvelių, kad sąžiningiau žiūrėtų į šį svarbų bendruomenei reikalą, nes vaikai mūsų Bažnyčios ateitis. Apie platesnės kultūrinės veiklos galimybes papasakojo ir aktyviai joje dalyvauti pakvietė Danguolė Juršienė.

Delegatėmis į 2008 metų Sinodą birželio 21-22 d.d. Biržuose susirinkimas išrinko Donatą Indriūnaitę ir Danguolę Juršienę, kandidatų – Mantą Martišių. Priešsinodinė sesija vyks gegužės 24 d. Panevėžyje.

2008 metų Sinode Biržuose parapijiečiai siūlė svarstyti: Dalija Gudliauskienė – Giesmyno rengimo klausimą, taip pat būtinybę rengti šventėjus bendruomenėms; Alfredas Naktinis siūlė vėl kelti vienybės klausimą, rūpintis pastatų atgavimu; Aurelija Arlauskienė – svarstyti „Apžvalgos“ leidybos reikalus.

Susirinkimas baigtas malda.

Viktorija Liauškaitė

Visuotinis LERJD „Radvila“ suvažiavimas

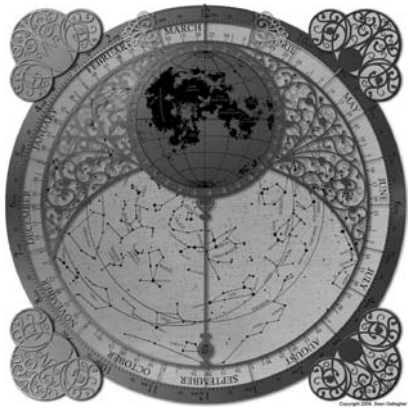
2008 m. kovo 29 d. Vilniuje įvyko visuotinis „Radvilos“ draugijos skyrių atstovų suvažiavimas. Dalyvavo beveik visa centro valdyba, išskyrus Lenkijoje pagal „Erasmus“ programą mokslus kandančią Iną Vaisiūnaitę. Dalyviai: Viktorija Statauskaitė, Dainius Viederis, Donaldas Sinkutė, Jurga Juršytė Gluskinienė, Kornelijus Šišla, Ignas Skudrickas, Ilona Trečiokaitė, Aida Kvedaraitė, Žydrūnas Kamarauskas, Rina Vaisiūnaitė, Giedrius Vaitiekūnas, Laimonas Verbickas, Elzė ir Ramutė Vrubliauskaitės, Austėja Verbickaitė, Kristina Paukštytė. Vėliau prisijungė ir Justas Brazauskas.

Suvažiavimą pradėjo renginio moderatorius Dainius Viederis. Kaip ir „Radvilos“ pirmtakai suvažiavimus pradėdavo malda ir giesme, taip ir atsikūrusi Draugija tęsia šią tradiciją. G. Vaitiekūnas savo maldoje meldė, kad suvažiavimas vyktų konstruktyviai ir mūsų padaryti sprendimai vestų draugiją užsibrėžtais doros ir šviesos keliais. K. Šišlai akompanuojant gitara buvo sugiedota bendra giesmė. Draugijos centro valdybos pirmininkė V. Statauskaitė tarė pasveikinimo žodį visiems susirinkusiems. Peržvelgę numatytą dienotvarkę, suvažiavimo dalyviai kibo į darbą. V. Statauskaitė pristatė metinę finansinę Draugijos ataskaitą. Visiems savanoriškai buvusiems 2007 metų projektų vykdytojais, t.y. I. Skudrickui, D. Sinkutei, J. Gluskinienei, D. Viederiui, E. Mekaitei ir R. Vaitiekūnienei, už jų iniciatyvą buvo įteiktas didelis tortas. Finansinė ataskaita suvažiavimo buvo patvirtinta. Toliau V. Statauskaitė ir K. Šišla siūlė Draugijos įstatų keitimo ir papildymo projektus. Po ilgų diskusijų suvažiavimas balsavimu patvirtino siūlymus. J. Brazauskas pristatė internetinio portalo www.radvila.lt plėtrą. Šį labai Draugijai

reikalingą darbą jis ruošė kartu su Vykintu Striužu ir Jonu Venckūnu. Malonu, kad mūsų Draugiją šiame reikale palaiko Vokietijos Duisburgo bažnyčia ir Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia Unitas Lithuaniae. Iniciatorių ir parėmusių šią idėją žmonių dėka puslapis jau veikia. J. Gluskinienė pristatė suvažiavimui 2 procentų gyventojų pajamų parėmimo galimybes „Radvilos“ draugijos reikalams. V. Statauskaitė pateikė diakonės Gitanos Gasiūnaitės siūlomą projektą. Buvo pasiūlyti ir išrinkti Draugijos garbės nariai. Savo siūlomus kandidatus pristatė D. Sinkutė ir K. Šišla. Suvažiavimo balsų dauguma „Radvilos“ draugijos garbės nario statusas už nuopelnus draugijai ir visai evangelikų reformatų bendruomenei buvo suteiktas draugijos įkūrėjo kunigo Aleksandro Balčiausko žmonai, Bažnyčios kuratorei Aleksandrai Balčiauskienei. Draugija ją sveikina ir linki dar daug metų, pagal išgales, dalyvauti Evangelikų reformatų Bažnyčios gyvenime. Suvažiavimas pripažino Draugijos prieš karą turėtos atributikos reikalingumą, t.y. „Radvilos“ ženkliukų, nario knygelės ir vėliavos. Ženkliukų išigijimo klausimu aktyviai Draugiją palaiko kuratorius Donatas Balčiauskas, kuris dar švenčiant „Radvilos“ įsteigimo 75-metį buvo pažadėjęs, kad padės atsikūrusiai Draugijai tokius ženkliukus turėti. Suvažiavimas baigtas bendra malda ir giesme.

Kornelijus Šišla

Pradėjo veikti nauja reformatų jaunimo LERJD „Radvila“ internetinė svetainė www.radvila.lt

Liuteronų kun. Remigijus Šemeklis

LAIKAS IR AMŽINYBĖ: draugai ar priešai?

Senovės mąstytojas Seneka pastebėjo, kad žmonės turi įprotį nuolatos skustis turį per mažai laiko, bet elgiasi taip, tarsi turėtų visą amžinybę... Mano nuomone, deja, dažnai taip elgiasi tie, kuriems dar toli iki amžinybės.

Vietoj draugiško džiaugsmingo pasisveikinimo „kaip sekasi?“, nenustebk, jei kada išgirsi užmušantį: „esu užsiėmęs, netrukdyk!“, „nieko nebesuspėju...“, „skubu...“. Kartais tam net nereikia žodžių. Užtenka pamatyti neramų žvilgsnį, nerimstančias, lyg norinčias pabėgti, akis. Iškart viskas pasidaro aišku. Apie malonų pasisėdėjimą, pabendravimą nėra net minties. Visa tai – prabanga ir tuščias laiko švaistymas. Laikas – pinigai, todėl kiekvienas žmogus – potencialus laiko vagis. Štai tokiais – laiko vagimis ir vergais – tapome.

Yra ir nežinančių, ką daryti su mariomis laisvo laiko; švaisto tą laiką kaip kas išmano...

Yra žinovų – ekspertų, mokančių efektyviai panaudoti laiką; nuolatos skuba, gyvena pagal laikrodį ir kalendorių...

Du skirtingi žmonės, bet vienas požiūris į laiką: ir vienam, ir kitam – laikas didžiausias priešas.

Nėra laiko sau? Net – Dievui? Per mažai laiko? Nėra laiko mal-dai, dvasiniams apmąstymams, bažnyčiai, Kristui? Kas dėl to kaltas? Nepadaryti darbai? Nesustojantis ir vis pirmyn lekiantis laikas? Ar tai reiškia, kad ir Dievas? Juk Dievas yra tiek laiko, tiek amžinybės kūrėjas.

Laikas ir Amžinybė. Tai dvi religinės ir filosofinės kategorijos, kuriomis išreiškiamos priešingy-

bės. Sąvoka laikas savyje talpina visa, kas kinta, kas yra nepastovu ir nepatikima. Amžinybė – įkūnija pastovumą, nekintančias vertybes, palaimintą nesibaigiantį gyvenimą su Dievu. Neverta per anksti laiką pavadinti savo priešu, o amžinybę – išsigelbėjimu ir draugu. Bijau, kad nepažinusiems žmogiškojo trapumo, nepastovumo, klaidingumo ir nuodėmingumo, o per tai ir dieviško gailestingumo bei atleidimo, teks nusivilti ir amžinybe...

Laiką, kaip ir amžinybę, sukūrė Dievas. Visa, ką yra sumanęs Kūrėjas, yra gera ir tobula (Pr 1), ir visai nesvarbu, kad atsiras daugybė protų ir balsų, nenorinčių sutikti su šiuo tikėjimo teiginiu. Laikas, kaip ir kiekvienas Dievo sumanymas, yra geras. Jis duotas ne šiaip. Jis skirtas, kad per tą laiką pamatytume, patirtume, išgyventume ir suvoktume visą Dievo gailestingumą.

Laikas (ir Dievas) neleidžia visiems dalykams (tiek geriems, tiek blogiems) įvykti iškart. Tai – gerai. Nes turime pakankamai laiko apmąstyti, pasidžiaugti, priimti naujus iššūkius. Daugumai dalykų reikia labai DAUG laiko: pasidžiaugti atradus ir susitaikyti ką nors praradus; atlikti visus darbus ir pailsėti po darbų. Koheletas (Mokytojas) pastebi, kad Dievas yra sukūręs laiką viskam, kas vyksta šioje žemėje (Mok 3, 1-8). Dievas laiką suskirstė į metus, mėnesius ir dienas. Tai atskaitos taškai, ženklai, kurie padeda suskaičiuoti, pasverti ir įvertinti nuvyventą laiką.

Apaštalas Paulius perspėja: „Rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės, kad nebūtumėte tartum

neišmanėliai, bet kaip išmintingi, gerai naudojantys laiką, nes dienos yra piktos“ (Ef 5,15-16). Nesiskųsim, kad sunku gyventi; nesidžiaugsim, nes... „dienos yra piktos“. Tik pastebėsime, kad gyventi sunkiais laikais nėra blogai. Tai – įvairiausių galimybių metas. Kuo sunkesni laikai, tuo daugiau galimybių ir progų parodyti tikėjimą, gailestingumą, ištikimybę Dievui ir Kristaus mokymui.

Iš mūsų laiko perspektyvos žvelgiant, krikščionybė yra labai keista religija: vienas po mirties be gailesčio siunčia į pragarą, kitus – pakelia iki Rojaus. Išganymas neperskiriama susietas su Kristumi, su tikėjimu, su bažnytine praktika, ritualais. Nepaisant to, labai dažnai, kad ir koks žmogus būtų buvęs gyvenime, prie kapų apie jį sakomi patys gražiausi žodžiai, tarsi bandytume taip perkalbėti Dievą ir paveikti Jo sprendimą... Atrodo, kad būtent dėl tokių dalykų Paulius perspėjo Timotiejų: „Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų krūvą, kad tie dūzgentų ausyse“ (2 Tim 4, 3).

Ką mes bandome apgauti?! Gal taip bandome guostis?

Krikščionybės esmė, kad be tikėjimo, be Kristaus – nėra ir išganymo. Be nuodėmių atleidimo – nėra ir palaiminto amžino gyvenimo.

Amžinybė ne visada, ne visiems yra pabėgimas iš vargo, taip trokštamas išsigelbėjimas. Neskubėkite taip, kol nepažinote Kristaus ir nesusitaikėte su Dievu, pabėgti iš šio laiko gniaužtų.

Savo žemiškos veiklos pradžioje Kristus paskelbė prisiartinusią Dievo Karalystę. Po to Jis pakvietė visus į ją.

Kristus kalba: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1, 15) „Ir niekas nepasakys: „Štai ji čia arba ten!“ Nes Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (Lk 17, 21).

Paulius skelbia: „Iš tiesų Dievo karalystė nėra valgis ar gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje“ (Rom 14, 17).

Klaidingai Dievo karalystė yra įsivaizduojama tik kaip dalykai, kurie laukia tik po mirties. Kristus kalba apie Dievo karalystę čia žemėje. Per Kristų ir Šventąją Dvasią prisiartinusi Dievo karalystė – ateities ir amžinybės garantas.

„Tad mokyk mus skaičiuoti savo dienas, kad įgytume išmintingą širdį“ (90 Ps 12). „Skaičiuoti“ – pasverti, pamatuoti, kad galėtume palyginti ir įvertintume. „Skaičiuoti“ – sužymėti dienas lyg puslapius gyvenimo dienoraštyje. Tai, kas

buvo bloga, po kurio laiko tiek nebeskaudina. Tai, kas buvo gera, laikui bėgant įgyja dar didesnę vertę. Tuos dalykus turime suvokti dar iki tol, kada bus sustabdyti mūsų gyvenimo laikrodžiai.

Išvada: Dieve tiek laikas, tiek amžinybė nekelia jokio pavojaus. Be Dievo – tiek laikas, tiek amžinybė virsta žmogaus priešais.

www.silute.lelb

Vilniaus evangelikų reformatų bendruomenėje viešėjo svečiai iš Vokietijos

Balandžio 21 d. Vilniaus evangelikų reformatų bendruomenėje viešėjo svečiai iš Vokietijos. Tai Brandenburgo žemės deputatas Andreas Kuhnertas su dukra Nora Friedel ir jos draugu Christophas Schliskis.

Nors svečiai yra liuteronai ir jų pagrindinis kelionės tikslas - susipažinti su liuteronais gyvenančiais Lietuvoje, tačiau jiems buvome įdomūs ir mes – ev. reformatai. P. A. Kuhnertas 16 metų domisi ev. liuteronų veikla Lietuvoje. Brandenburge kartu meldžiasi liuteronai su reformatais. Prieš 180 metų,

nusilpus žemės ūkio ekonomikai, liuteronai pasikvietė iš Šveicarijos reformatus, kad šie padėtų sustiprinti žemės ūkį. Taip nuo to laiko ir liko tradicija kartu melstis, įkurta suvienyta Evangelikų Bažnyčia.

Diakonas Raimundas Stankevičius trumpai svečiams papasakojo apie ev. reformatų padėtį. Juos domino ev. reformatų ištakos, veikla, padėtis sovietizacijos laikais. Giedrius Vaitiekūnas glaustai atvykėliams papasakojo apie jaunimo veiklą. Be to, svečiai domėjosi kokios konfesijos dominuoja Lietuvoje, ar visuomeniniame

– politiniame gyvenime svarbi ev. reformatų nuomonė. Paklausus, ar emigracija skaudžiai palietė tikinčiųjų bendruomenę ir iš kokių lėšų išsilaikoma, pasidžiaugėme, kad emigravo ne tiek daug parapijiečių, ir kad mūsų bendruomenė išsilaiko tik iš tikinčiųjų aukų. A. Kuhnertas pažymėjo, kad Vokietijoje šiuo metu vyksta diskusijos, ar Bažnyčia turi išlaikyti valstybė, ar tikintieji.

Nuoširdus susitikimas baigėsi giesme ir malda.

Viktorija Liauškaitė

Susitikimo dalyviai Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje

Mūsų parapijetei prof. dr. Valentinai Dagienei įteikta mokslo premija

Prof. dr. Valentina Dagiene

Kovo 5 d. Lietuvos mokslų akademija paskelbė šių metų Lietuvos mokslo premijų, įsteigtų Vyriausybės, laureatus.

Iš viso premijuoti nuspręsta 15 mokslo darbų humanitarinių ir socialinių, fizinių, biomedicinos bei technologijos mokslų srityse.

Technologijos eksperimentinės plėtros srityje premija įteikta darbų ciklo „Informacinės technologijos bendrajam ugdymui: diegimo kryptių formavimas, mokomosios

programinės įrangos kūrimas ir lokalizavimas“ autorei, mūsų parapijetei prof. dr. Valentinai Dagienei.

Valentina paskelbė per 100 mokslo ir tiek pat metodinių darbų, parašė daugiau kaip 50 informatikos vadovėlių ir mokomųjų knygų (dalis su bendraautoriais).

Dauguma vadovėlių yra Švietimo ir mokslo ministerijos aprobuoti, keletas jų pripažinti geriausiais ir apdovanoti. 1993 metais apgynė matematikos mokslų informatikos krypties daktaro disertaciją Vytauto Didžiojo universitete. 1997 metais jai suteiktas docentės vardas.

Už nuopelnus švietimui apdovanota Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino 1-ojo laipsnio medaliu (2000), jai suteiktas „Naujojo knygnešio“ vardas (2006), yra tarptautinių mokslo žurnalų „Informatics in Education“ ir „Olympiads in Informatics“ vyr. redaktorė.

„V.r.ž.“ inf.

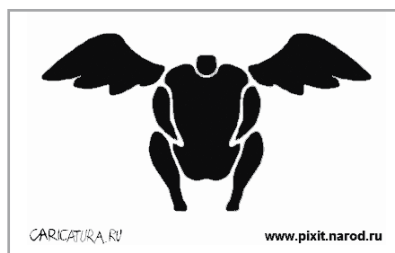

Iš Vilniaus jėzuitų gimnazijos mokinių internetinio laikraščio

Vieną kartą, per Sekmines, klebonas nusprendė kokia nors vaizdine priemone nustebinti žmones. Nusipirko gražių balandžių ir sako zakristijonui:

– Padėk ant aukšto, ir kai aš sakysiu pamokslą, tu per viršutinę skylę juos išleisi. Kai aš sakysiu: „ateik, šventoji Dvasia“, tu mesk balandžius.

Na ir pradėjo sakyti pamokslą. Klebonas labai karštai šneka, kaip šventoji Dvasia ateina kartais matomu pavidalu.

– Ir štai šiandien teateina šventoji Dvasia!

Staiga pasigirsta balsas:
– Klebone, balandžius katė suėdė. Bet turiu vištą. Ar mest?
– Tiks ir višta, mesk!

Alfredas Naktinis

Pykčio dilgėlės

Pykčiais nieko nelaimėsi,
Dilgėlės širdy pasėsi.

*

Stenkis niekad neižeisti,
Jei supykdo, tuoj atleisti.

*

Nesupykti, sklindant melui –
Pats didžiausias žmogaus menas.

*

Padorumas ima nykti,
Kai žmogus brandina pyktį.

*

Piktas žodis širdį gelia,
Nenuplausi jo upely.

*

Jeigu bartis tik pradėsi,
Ginčiais nieko nelaimėsi.

*

Nelaikyk tulžies nuodų,
Išsiliek geru žodžiu.

*

Jei supykęs nori rietis,
Išsijok žodžius per rėtį.

*

Kada pyktis viršų ima,
Proto balsą nuslopina.

*

Pykčiui uždaryk duris,
Tai gyvenimas prašvis.

*

Jei kitam tu neatleisi,
Tavo maldos bus bevaisės.

I N F O R M A C I J A

■ Savaite po Velykų Romoje vyko Pasaulinis Dievo gailėstingumo kongresas. Į Romą atvykę piligrimai iš Lietuvos bei Romoje gyvenantys lietuviai, susirinkę į kardinolo Audrio Juozo Bačkio titulinę Viešpaties Gimimo bažnyčią, klausėsi trijų pranešimų. Jus skaitė kardinolas Audrys Juozas Bačkis, Romos katalikų kunigas Valerijus Rudzinskas ir liuteronų vyskupas Mindaugas Sabutis, kalbėjęs apie malonę ir gailėstingumą Bažnyčios gyvenime.

■ Kovo 29 d. Biržuose įvyko Lietuvos ev. reformatų Konsistorijos eilinis (Nr. 06-58) posėdis. Balsų dauguma buvo nuspręsta, kad ev. reformatai numatomose ekumeninėse pamaldose Šiluvoje nedalyvaus. „Marijos apsi-reiškimo šventė bei jos istorinis kontekstas yra ypatinga Romos katalikų konfesinė šventė. Evangelikų reformatų dalyvavimas joje gali sudaryti iškreiptą ekumeninio bendradarbiavimo suvokimą, kurį mes grindžiame bendrų krikščioniškų doktrinų išpažinimu ir praktiniu bendradarbiavimu visuomenėje, o ne vienos kurios nors konfesijos mokymu ar iš kitos pusės – abejingumu savo konfesinei tradicijai.

Ekumeninės pamaldos organizuojamos Romos katalikų doktrinos Mergelės Marijos apsi-reiškimo proga. Tai neatitinka evangelikų reformatų išpažinimo, užrašyto II Helvetinėje konfesijoje“, – informuoja InfoRef.lt .

■ Balandžio 5 d. vilniečiai rinkosi į Maldos popietę, paskirtą kunigo Mykolo Franko atminimui. Dalyvavo Kunigą pažinoję, Jį mylėję, Jo krikštyti ar konfirmuoti buvę papiliečiai, giminės, dukra ir anūkas bei kiti reformatai, diak. Raimondas Stankevičius, parapijos vargonininkė Irena Kalvanaitė Pavilanskienė.

■ Balandžio 16 d. Vilniuje buvo paminėtas prieš penkeris metus mirusios žymiausios Mažosios Lietuvos grafikės, liuteronų tradicijų puoselėtojos Evės Erikos Labutytės Vanagienės 70-ties metų jubiliejus. Gausiai susirinkę vilniečiai išgirdo daug gražių žodžių, prisiminimų apie dailininkės gyvenimą, veiklą, kūrybą. Balandžio 18 d. prie Plikių mokyklos, Klaipėdos raj., buvo pritvirtinta memorialinė lenta, skirta E. Labutytei. Dailininkė palaidota Plikių kapinėse šalia savo mamos.

■ Balandžio 17 d. Vilniaus įgulos karininkų Ramovės salėje surengtas prof. Jono Aničo monografijos apie Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo ir įtvirtinimo švyturius iš Šimpeliškių kaimo, reformatų Bažnyčios kuratorius Yčas „Jonas ir Martynas Yčai“ pristatymas.

■ Balandžio 19 d. Vilniaus Mokytojų namų svetainėje įvyko Henriko Barausko autorinis koncertas jo 80-mečio sukakties proga: be jubiliato dainavo operos solistė Sofija Jonaitytė, akompanavo

pianinu Birutė Šernaitė, smuiku Erika Šernaitė, vakarą vedė Kauno muzikinio teatro aktorė Violeta Sa-gaitytė, pianinu skambino mažoji Šernų atžala Gertrūda.

■ Balandžio 21 d. Vilniaus parapijiečiai buvo pakviesti liuteronų bažnyčioje susitikti su vieštinčiais Lietuvoje Brandenburgo žemės Evangelikų Bažnyčios atstovais. Susitikimu liko patenkinti ir reformatai, ir svečiai evangelikai iš Vokietijos.

■ Birželio 7 d. Rusnėje vyks tradicinė Lietuvos evangelikų Bažnyčių muzikos sandraugos organizuojama „Giesmių šventė“. Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“ kviečia norinčius kartu vykti į šventę, aplankyti unikalią Lietuvos vietovę – Rusnės salą. Išsamesnę informaciją suteiks choro pirmininkė Gigaja Suveizdienė: tel. 2417835, mob. 8614-13318, el.paštas gija@is.lt arba parapijos valdybos pirmininkės pav. Donata Indriūnaitė tel. 2342824, mob. 8616-31089.

■ Liepos 12 d. planuojama Vilniaus ev. reformatų parapijos išvyka į Kelmę. Aplankysime šiais metais paskelbtą kultūros paminklu didžiausią Lietuvoje Lyduvėnų geležinkelio tiltą, Bažnyčios kuratorių ir mecenatų Gružauskų buvusius dvaro rūmus.

■ Liepos 26 d. Tradicinė viešnage Buikose prie Merkio su sportinėmis varžybomis, talentų pasirodymais.

A.A.

*Balandžio 3 d. mirus
ZELMAI PLEPIENEI BALUODYTEI,
nuoširdžiai užjaučiame sūnus
Saulių ir Donatą Plepį
bei jų šeimas.*

A.A.

*Nuoširdžius užuojautos žodžius tariame
parapijiečiui Viktorui Dagiui ir
„Vilniaus reformatų žinių“ talkininkei
Gražinai Dagei, palaidojusiems mylimą
Tėvelį ALEKSANDRĄ ALFREDAŲ DAGĮ
– buvusį ilgametį Biržų parapijos seniūną.*

Vilniaus ev. reformatų parapijos diakonui
RAIMONDUI STANKEVIČIUI
 kovo 28 d. sukako 40 metų

Ir iš manęs jau ne giesmės,
 Ne žodžių žaismo reikalauja.
 O tikro veiksmo ir esmės.
 Žaidimas baigės. Liko darbas.
 Sunkus ir tikras kaip lemtis.
 Lyg iš po žemių skamba varpas.
 Gal tai ne varpas, o širdis?

/T. Venclova/

Mielas Raimondai,

*Sveikindami Jus gražaus, jaunatviško jubiliejaus proga,
 džiaugiamės Jūsų tarnyste mūsų parapijoje ir linkime, kad ji
 suteiktų gyvenimo džiaugsmą ir pilnatvę Jums, Jūsų šeimai ir
 Vilniaus ev. reformatams.*

Sveikiname parapijietį:

Iždininkę
RITĄ SKEBERDIENĘ DAGYTE,
balandžio 4 d. atšventusią
70 metų Jubiliejų,

„Vilniaus reformatų žinių“ bendradarbį,
„Giesmės“ choristą JONĄ JASIUKĖNĄ,
balandžio 11 d. atšventusį
80 metų Jubiliejų,

„Vilniaus reformatų žinių“ korektore,
„Giesmės“ choristę
DALIĄ NIJOLĘ PRONSKIETYTE,
balandžio 19 d. atšventusią
75 metų Jubiliejų,

„Giesmės“ choristą HENRIKĄ BARAUSKĄ,
balandžio 20 d. atšventusį 80 metų Jubiliejų,

buvusią seniūnę
ANGELINĄ KAMČIATNIENĘ RUPLĖNAITE,
gegužės 12 d. švęsiančią 80 metų Jubiliejų.

*Linkime Jubiliatams nepalaužiamos sveikatos, puikios
 nuotaikos, energijos, įgyvendinant naujus sumanymus ir
 idėjas, bei visokeriopos Dievo palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos valdyba ir seniūnų taryba

**Lietuvos reformatų
 Bažnyčios vadovybė:**

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
 Sinodo Konsistorijos
prezidentė

krt. dr. Renata Bareikienė
 mob. 8 688 8 86 32

**Lietuvos reformatų
 kunigų telefonai:**

**Gen. superintendantas
 kun. Rimas Mikalauskas**

gyv. Biržuose
 mob. 8~686 6 63 83,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas
 gyv. Medeikiuose
 tel. 8~450 5 85 77.

kun. Kęstutis Daugirdas
 (gyv. Vokietijoje)
 mob. 8~686 6 70 07,

kun. Tomas Šernas
 gyv. Vilniuje, tel. 213 18 10
 mob. 8~687 5 68 46,

diak. Raimondas Stankevičius
 gyv. Vilniuje
 mob. 8~614 8 25 67

diak. Sigita Švambarienė
 gyv. Biržuose
 mob. 8~681 6 66 61

diak. Gitana Gasiūnaitė
 gyv. Prahoje
 el. p. saules_miestas@yahoo.com

diak. Tomas Sakas
 mob. 8~671 1 16 40

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė
krt. dr. Renata Bareikienė
 mob. 8 688 88632

Valdybos pirmininkės pavaduotoja
Donata Indriūnaitė 234 28 24.

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,
 mob. 8 673 0 45 37,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,
 mob. 8 685 74951,

Olga Tamulėnaitė
 277 03 14, mob. 8 613 60242

Rūta Vaitiekūnienė
 mob. 8 685 3 70 27,

Danguolė Juršienė 219 11 09 d.,
 241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti
 Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei
 El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,
Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija
 Tiražas 100 egz.